

Stížnost vytýká provedenému řízení vadnost a navrhuje z toho důvodu zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost tu důvodnou.

Dle 4. odst. § 15 zák. z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. má politický úřad zemský těm koncesovaným zedníkům propůjčiti práva stavitelského mistra, kteří svou způsobilost k tomu prokázali příslušnou zkouškou nebo takovými, před počátkem působnosti tohoto zákona samostatně navrženými a provedenými stavbami, které dokazují jejich theoretickou a praktickou způsobilost za stavitelského mistra.

Stěžovatel, jemuž udělena byla koncese k samostatnému provozování živnosti zednické a tesařské dne 15. února 1893, domáhaje se toho, aby ve smyslu zákonného předpisu právě uvedeného propůjčena byla práva stavitele podle § 2 uvedeného zákona bez průkazu způsobilosti zkouškou zvláštními předpisy upravenou, předložil na průkaz své theoretické a praktické způsobilosti několik osvědčení, obecními úřady těch kterých obcí stvrzených, o tom, že před počátkem působnosti uvedeného zákona — jen k té době lze ve smyslu cit. předpisu § 15, odst. 4 přihlížeti — samostatně navrhl a provedl v oněch obcích některé stavby.

Otázka, je-li předloženými doklady prokázána theoretická a praktická způsobilost za stavitelského mistra, jaké zákon žádá, jest otázkou skutkovou, z povahy věci pak vyplývá, že posouzení její možno jest jen na základě odborné znalosti.

V daném případě měl žalovaný úřad o dokladech stěžovatelem předložených při svém rozhodování po ruce jednak vyjádření zkušební komise pro zkoušky stavitelské, jednak vyjádření živnostensko-technického oddělení ministerstva veřejných prací. Jestliže na podkladě těchto vyjádření a v souhlasu s nimi neuznal, že by oněmi doklady byl potřebný průkaz způsobilosti podán, nelze v postupu tom shledati nijaké formální nesprávnosti a jest proto výtka vadnosti řízení a tím i stížnost sama, jež námitek věcných neuvádí, neodůvodněna.

Č. 431.

Úrazové pojišťování dělnictva: * V řízení o otázce úrazové pojistné povinnosti podniku jest jen podnik ve svém celku, nikoli však jednotliví jeho zaměstnanci spornou stranou. Následkem toho nemůže jednotlivý zaměstnanec dovolávati se v otázce této nejvyššího správního soudu, a to ani tenkrát, kdyby již uplatňoval konkrétní nárok pro nastalý úraz.

(Nález ze dne 31. května 1920 č. 4518.)

Věc: Aloisie Žemličková v Bořicích proti ministerstvu sociální péče v Praze stran úrazové renty.

Výrok: Stížnost zamítá se jako nepřipustná.

Důvody: Manžel stěžovatelčin Jindřich Žemlička zaměstnán byl na velkostatku v Hrochově Týnci opravou hospodářských strojů a udržováním elektrického osvětlení. Když dne 14. února 1918 zasazoval žárovku na stožár stojící ve dvoře, přetrhlo se lano žárovky a při pádu přišlo ve

styk s elektrovodnými dráty, čímž byl Jindřich Žemlička, držící v ruce lano, usmrčen.

Nárok stěžovatelčin na pohřebné a vdovský důchod byl úrazovou pojišťovnou dělnickou pro Čechy zamítnut z důvodu, že pouhé udržování elektrického osvětlení bez vlastní elektrárny úrazovému pojištění nepodléhá. Stěžovatelka žádala pak u místodržitelství v Praze, aby bylo vysloveno, že práce, při níž její manžel utrpěl smrtelný úraz, podléhá povinnému úrazovému pojištění. Žádosti této místodržitelství v Praze nevyhovělo a rozhodnutí jeho bylo potvrzeno ministerstvem sociální péče dne 20. ledna 1920 pod čís. 33.725-III-19.

O stížnosti, podané do rozhodnutí ministerstva sociální péče Aloisii Žemličkovou, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Podle § 18, al. 3 zák. o úr. pojišť. děl. jest v rozhodnutí úrazové pojišťovny dělnické o pojistné povinnosti podniku vyrozuměti toliko podnikatele a jen tento vedle orgánu státního dozoru jest oprávněn, podati proti němu u politického úřadu námitky ve lhůtě 14 dnů po doručení. Zřetelem na toto výslovné ustanovení zákona jest otázka pojistné povinnosti podniku záležitostí, kterou jest vyřídití jen mezi úrazovou pojišťovnou dělnickou, podnikatelem a státním dozorcím orgánem. Jiným osobám a speciálně dělníkům v podniku zaměstnaným nepřísluší vůbec ingerence při zjišťování pojistné povinnosti podniku, oni nemají zejména ani právo námitek nebo stížnosti proti rozhodnutí týkajícímu se této povinnosti a nemají tedy vůbec postavení strany v řízení zjišťujícím pojistnou povinnost podniku. Rozhodnutí o pojistné povinnosti podniku vydané podle § 18 úr. zák. za intervence stran touto normou určených úrazovou pojišťovnou dělnickou resp. úřady judikujícími pořadem instančním jest pro každého a tedy i pro dělníky zaměstnané v podniku závazným zjištěním, zda v konkrétním případě podnikateli a dělníkům přísluší práva a povinnosti normované úrazovým zákonem.

Jestliže místodržitelství a ministerstvo sociální péče na žádost vdovy po dělníku úraz utrpěvším vyslovilo se o pojistné povinnosti podniku, v němž její manžel byl zaměstnán, pak nelze v projevech těchto úřadů spatřovati rozhodnutí, jež by pořadem instančním byla vydána na zakročení strany k tomu legitimované, nýbrž jest je kvalifikovati jen jako opatření vydaná při výkonu dozorcího práva zabezpečeného těmito úřadům předpisem § 49 úraz. zákona. Soukromým osobám na výkon dozorcího práva zeměpanských úřadů nepřísluší však zákonné právo a není tedy naříkaným rozhodnutím porušeno nějaké subjektivní právo stěžovatelčino, jež by před forem nejvyššího správního soudu mohlo býti dle § 2 zákona o správním soudě uplatňováno.

Slušelo tedy stížnost jako nepřipustnou odmítnouti, aniž by se mohl nejvyšší správní soud obíratí meritorním přezkoumáním věci samé.

Č. 432.

Řízení správní: Význam nesprávného presentata.

(Nález ze dne 1. června 1920 č. 4918.)

Prejudikatura: nál. č. 19 a 429.